

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **REDEK s.r.o.**, IČ 05504708, se sídlem Prokopka 176/2, Praha 9, zast. Mgr. Jirím Čížkem, advokátem, se sídlem Riegrova 223/20, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Mgr. A. V., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2018, č. j. MPSV-2018/229680-422/2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2020, č. j. 10 Ad 3/2019 - 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 8.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jiřího Čížka.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Úřad práce České republiky - generální ředitelství (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 2. 10. 2018, č. j. UPCR-2018/71336/3, podle § 63 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), odňal žalobkyni povolení ke zprostředkování zaměstnání, udělené jeho předchozím rozhodnutím ze dne 22. 5. 2018, č. j. UPCR-2018/25730/6 (dále jen „povolení ke zprostředkování zaměstnání“), z důvodu porušení povinnosti stanovené v § 58a zákona o zaměstnanosti, jehož se žalobkyně dopustila tím, že zprostředkovávala zaměstnání bez sjednaného pojištění.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 12. 2018, č. j. MPSV-2018/229680-422/2, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 29. 10. 2020, č. j. 10 Ad 3/2019 - 57, rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] V odůvodnění rozsudku městský soud mimo jiné přisvědčil námitce žalobkyně, že správní orgány nezjistily, zda skutečně zprostředkovala zaměstnání bez sjednaného pojištění podle § 58a zákona o zaměstnanosti. Podle městského soudu zákonodárce stanovil v § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti pro odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání agenturou práce tři podmínky, a to, že i) právnická/fyzická osoba má povolení ke zprostředkování zaměstnání, ii) tato osoba zprostředkovává zaměstnání a iii) bez sjednaného pojištění podle § 58a téhož zákona. Správní orgány přitom vyložily ve svých rozhodnutích předmětné ustanovení zákona o zaměstnanosti bez ohledu na druhou podmínku, podle níž je potřeba použít pojem „zprostředkovává“ vykládat jako faktickou a skutečnou činnost spočívající v poskytování služby zprostředkování zaměstnání. Podle městského soudu je ostatně tentýž pojem použit i v § 63 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti, jehož výklad provedený v posuzovaném případě správními orgány by vedl k absurdním důsledkům spočívajícím v automatickém odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání při pozastavení výkonu činnosti agentury práce. Ze znění odkázaného ustanovení zákona o zaměstnanosti je přitom zřejmé, že má na mysli pouze faktickou činnost spočívající ve zprostředkovávání zaměstnání, přičemž není důvodu se domnívat, že by se význam obou pojmů v tomtéž ustanovení zákona o zaměstnanosti měl lišit.

[5] Pokud jde o rozhodný okamžik, k němuž má mít agentura práce sjednáno pojištění podle § 58a zákona o zaměstnanosti, není podle městského soudu ke splnění této povinnosti v předmětném zákoně stanovena žádná konkrétní lhůta. Pokud měly správní orgány za to, že žalobkyně měla mít toto pojištění sjednáno již ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkovávání zaměstnání, pak tento výklad postrádá oporu v zákoně o zaměstnanosti. Jediná konkrétní lhůta je totiž stanovena v § 58a odst. 2 zákona o zaměstnanosti ohledně povinnosti doložit Úřadu práce České republiky sjednání tohoto pojištění, z čehož plyne, že v zájmu splnění uvedené povinnosti je agentura práce povinna sjednat pojištění před uplynutím lhůty dvou měsíců ode dne právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkovávání zaměstnání.

[6] Městský soud dále poukázal na smysl a účel § 58a zákona o zaměstnanosti, který slouží k posílení právní jistoty a zajištění práva na mzdu ve prospěch agenturních zaměstnanců. Povinnost sjednat příslušné pojištění tak odpovídá nejpozději okamžiku zahájení faktického zprostředkovávání zaměstnání, tj. zaměstnání konkrétních fyzických osob za účelem výkonu práce pro uživatele. Takto sjednané pojištění musí agentura práce doložit do dvou měsíců ode dne právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkovávání zaměstnání. Porušení povinnosti podle § 58a odst. 2 zákona o zaměstnanosti má jen pořádkový charakter a může být postihováno sankcí podle § 140 odst. 1 písm. f) téhož zákona jako přestupek.

[7] Nepředložila-li proto žalobkyně ve stanovené lhůtě doklad o sjednání předmětného pojištění, nelze mít podle městského soudu automaticky za to, že taktéž zprostředkovala zaměstnání bez tohoto pojištění. V souladu se zásadou materiální pravdy zakotvenou v § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu jsou pak správní orgány povinny shromáždit odpovídající podklady prokazující závěr, že agentura práce skutečně zprostředkovala zaměstnání bez sjednaného pojištění. V posuzovaném případě však v důsledku nesprávného výkladu § 58a a 63 odst. 2 písm. d) zákona

pokračování

o zaměstnanosti správní orgány tyto skutečnosti vůbec neposuzovaly, a proto ani nezjistily dostatečně skutkový stav věci.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[8] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou blanketní kasační stížnost, v níž označil důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V jejím doplnění, jež Nejvyšší správní soud obdržel v zákonné měsíční lhůtě, stěžovatel namítl, že všechny agentury práce, kterým bylo uděleno povolení ke zprostředkování zaměstnání, mají povinnost mít sjednáno pojištění podle § 58a odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti, a to nejpozději ke dni právní moci rozhodnutí o udělení tohoto povolení. Od tohoto okamžiku je totiž agentura práce oprávněna ke zprostředkovávání zaměstnání a vztahují se na ni veškerá práva a povinnosti s tím související. Lhůta stanovená v § 58a odst. 2 zákona o zaměstnanosti se vztahuje výlučně k povinnosti doložit sjednání tohoto pojištění, nikoli k samotné povinnosti pojištění sjednat. Uvedené vyplývá také ze skutečnosti, že podle předmětného ustanovení je agentura práce povinna pojištění sjednat i pro její budoucí zaměstnance. Lhůta k doložení sjednání pojištění současně běží ode dne právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání, nikoli ode dne započetí zprostředkovatelské činnosti. Žalobkyně však v posuzovaném případě neprokázala, že by splnila byť její první povinnost spočívající ve sjednání pojištění podle § 58a zákona o zaměstnanosti.

[9] Povinnost sjednat pojištění byla podle stěžovatele do zákona o zaměstnanosti vložena novelou zákona č. 347/2010 Sb., a to s účinností ode dne 1. 1. 2011. Tomu odpovídalo ustanovení § 63 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, jež bylo dále modifikováno s účinností ode dne 29. 7. 2017 tak, že došlo k odstranění důvodu odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání spočívajícího v nedoložení sjednání pojištění ve stanovené lhůtě. Toto pochybení bylo nadále postihováno jako přestupek podle § 140 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti. Agentura práce, která však nesplnila její prvotní povinnost předmětné pojištění sjednat, byla považována za osobu zprostředkovávající zaměstnání bez povinného pojištění. Stěžovatel dále odkázal na metody výkladu právních norem a konstatoval, že městský soud vyložil relevantní ustanovení zákona o zaměstnanosti bez ohledu na jejich smysl a účel i základní výkladové indicie obsažené v důvodové zprávě. Důsledkem takového výkladu by byla reálná neaplikovatelnost § 58a odst. 2 věty druhé zákona o zaměstnanosti. Agentura práce by totiž mohla pojištění sjednat až ve chvíli, kdy by začala fakticky zprostředkovávat zaměstnání, tedy například až po uplynutí půl roku ode dne právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání. Není tak rozhodující, zdali žalobkyně fakticky zprostředkovatelskou činnost vykonávala, nýbrž že byla ke zprostředkování zaměstnání oprávněna.

[10] Stěžovatel dále konstatoval, že pouhé nesplnění povinnosti doložit sjednání pojištění ve stanovené lhůtě nepostačuje k odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání. Tato skutečnost však vyvolává důvodné podezření o nesplnění prvotní povinnosti agentury práce toto pojištění sjednat. V posuzovaném případě přitom žalobkyně neprokázala, že by předmětné pojištění sjednala, přičemž nedoložila v tomto směru žádný doklad, ačkoli o svých povinnostech byla řádně poučena. Žalobkyně tak nečinila ani dodatečně v průběhu řízení o odnětí povolení. Ze skutkových okolností posuzovaného případu je tak zřejmé, že žalobkyně povinné pojištění v rozporu se zákonem o zaměstnanosti nesjednala.

[11] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že výklad relevantních ustanovení zákona o zaměstnanosti provedený stěžovatelem nemá oporu v jeho znění. Povinnost sjednat pojištění podle § 58a zákona o zaměstnanosti totiž má pouze agentura práce, nikoli žadatel o povolení ke zprostředkování zaměstnání. Logicky tak nastává situace, kdy agentura práce předmětné pojištění ještě nemá a sjedná jej až s určitou časovou prodlevou ode dne právní moci rozhodnutí o povolení ke zprostředkování zaměstnání. Lhůtu ke splnění této povinnosti pak lze dovodit z § 58a odst. 2 zákona o zaměstnanosti, respektive z § 63 odst. 2 písm. d) téhož zákona, podle kterého bude odňato povolení ke zprostředkování zaměstnání agentuře práce, která zprostředkovává zaměstnání bez sjednaného povinného pojištění. Z výše uvedeného je zřejmé, že agentura práce je povinna sjednat předmětné pojištění do okamžiku zahájení faktické zprostředkovatelské činnosti, v opačném případě totiž ani nemůže vzniknout situace popsaná v § 58a odst. 1 zákona o zaměstnanosti, tedy že dočasně přidělenému zaměstnanci nevznikne právo na plnění. Dále se žalobkyně ztotožnila se závěry městského soudu a zdůraznila, že stěžovatel porušuje § 2 odst. 4 správního řádu, pokud v ostatních obdobných případech postupoval zcela odlišně.

[13] S ohledem na tyto skutečnosti žalobkyně navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

[14] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti odkázal na důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené *nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele, že pro odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání žalobkyni byla rozhodná pouze skutečnost, že tímto povolením žalobkyně disponovala, nikoli skutečnost, zdali vykonávala faktickou zprostředkovatelskou činnost. Výklad pojmů „zprostředkování zaměstnání“ a „zprostředkovává“ je totiž zásadní pro další posouzení věci.

[17] Podle § 14 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, se zprostředkováním zaměstnání rozumí *a) vyhledání zaměstnání pro fyzickou osobu, která se o práci uchází, a vyhledání zaměstnanců pro zaměstnavatele, který hledá nové pracovní síly, b) zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení (dále jen "uživatel") a c) poradenská a informační činnost v oblasti pracovních příležitostí*. Podle odstavce druhého téhož ustanovení, *za zprostředkování zaměstnání podle odstavce 1 písm. b) se rovněž považuje, je-li cizinec vyslán svým zahraničním zaměstnavatelem k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou a obsahem této smlouvy je pronájem pracovní síly*.

[18] Podle uvedeného ustanovení platí, že zprostředkováním zaměstnání se rozumí určitá předem popsaná činnost směřující k zaměstnání určité osoby u uživatele, a to včetně vyhledání příslušné pracovní pozice a odpovídající poradenské činnosti. Je proto zřejmé, že zprostředkováním zaměstnání je potřeba rozumět určitou činnost či faktické úkony vykonávané agenturou práce, jež k takové činnosti získala příslušné oprávnění. Z citovaného ustanovení naopak nelze dovodit, že za zprostředkování zaměstnání je nutné označit již skutečnost, že agentura práce disponuje povolením ke zprostředkování zaměstnání. Jinými slovy, pokud by zákonodárce zamýšlel, aby zprostředkování zaměstnání nespočívalo v určité předem vymezené činnosti, jistě

pokračování

by do zákona o zaměstnanosti včlenil ustanovení, podle něhož by se zprostředkovatelskou činností rozumělo držení příslušného povolení.

[19] Podle § 58a odst. 1 zákona o zaměstnanosti, *agentura práce, které bylo uděleno povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b), je povinna sjednat pojištění záruky pro případ svého úpadku (dále jen „pojištění“), na základě něhož vzniká dočasně přidělenému zaměstnanci právo na plnění v případě, kdy mu agentura práce z důvodu svého úpadku nevyplatila mzdu.* Podle odstavce druhého téhož ustanovení, *agentura práce podle odstavce 1 je povinna sjednat pojištění ve výši zajišťující výplatu mzdy nejméně do výše trojnásobku průměrného měsíčního čistého výdělku všech svých zaměstnanců, které dočasně přiděluje nebo které bude dočasně přidělovat k výkonu práce u uživatele. Sjednání pojištění je agentura práce povinna doložit generálnímu ředitelství Úřadu práce do 2 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o povolení ke zprostředkování zaměstnání.*

[20] Podle § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, *Úřad práce rozhodnutím povolení ke zprostředkování zaměstnání odejme, jestliže právnícká nebo fyzická osoba zprostředkovává zaměstnání bez sjednaného pojištění podle § 58a.*

[21] Ve znění § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti je uvedena formulace „zprostředkovává zaměstnání bez sjednaného pojištění“. Městský soud přitom správně poukázal na skutečnost, že tentýž pojem „zprostředkovává“ je použit taktéž v písmenu f) téhož ustanovení. Podle stěžovatele je pro odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání rozhodné pouze to, že žalobkyně byla ke zprostředkovatelské činnosti oprávněna, nikoli otázka případného výkonu faktické činnosti. Vzhledem k výše uvedenému však takovému výkladu § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti nelze přisvědčit.

[22] Nejvyšší správní soud výše s odkazem na ustanovení § 14 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti konstatoval, že za zprostředkování zaměstnání je potřeba rozumět určitou zákonem předem popsanou činností spočívající v zaměstnání fyzických osob u uživatele. Stěžovatel však v rozporu s touto skutečností pojem „zprostředkovává zaměstnání“ ztotožňuje pouze s držením oprávnění ke zprostředkovatelské činnosti. Takový výklad však nemá oporu v zákoně, jak již správně konstatoval městský soud s odkazem na § 63 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti, a naopak by vedl k absurdním důsledkům spočívajícím v automatickém odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání v případě, kdy by agentura práce disponovala předmětným povolením, avšak přerušila svou činnost. Použil-li současně zákonodárce v jediném ustanovení totožné pojmy, nelze mít za to, že jejich význam je odlišný.

[23] Uvedené úvahy jsou současně zásadní pro stanovení rozhodného okamžiku, k němuž musí mít agentura práce příslušné pojištění sjednáno. Stěžovatel totiž namítl, že žalobkyně byla povinna sjednat pojištění podle § 58a zákona o zaměstnanosti nejpozději ke dni právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání, jelikož od tohoto okamžiku má agentura zákonem o zaměstnanosti stanovena konkrétní práva i odpovídající povinnosti. Toto pojištění pak má povinnost sjednat i pro své budoucí zaměstnance. V opačném případě již od uvedeného okamžiku zprostředkovává zaměstnání bez příslušného povolení.

[24] Městský soud správně konstatoval, že zákon o zaměstnanosti v žádném ze svých ustanovení neurčil konkrétní lhůtu pro sjednání pojištění podle § 58a téhož zákona. Pouze v odstavci druhém větě druhé tohoto ustanovení je stanovena povinnost agentury práce doložit sjednání příslušného pojištění do dvou měsíců ode dne právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání. Porušení této povinnosti je pak postihováno jako přestupek podle § 140 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti.

[25] Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem konstatuje, že jelikož § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti agentura práce zapovídá zprostředkovávání zaměstnání bez sjednaného pojištění, je nutné, aby toto pojištění měla sjednáno k okamžiku zahájení konkrétní zprostředkovatelské činnosti. V opačném případě je dán důvod pro odnětí jejího povolení ke zprostředkování zaměstnání. Nejzazším časovým okamžikem pro sjednání předmětného pojištění je uplynutí dvou měsíců ode dne právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání, které je současně agentura práce povinna doložit, jinak jedná v rozporu s § 58a odst. 2 větou druhou zákona o zaměstnanosti.

[26] Je tak třeba odmítnout námitku stěžovatele, že podle výkladu městského soudu by agentura práce stačilo sjednat pojištění podle § 58a zákona o zaměstnanosti až po uplynutí například půl roku ode dne právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání, čímž by se stalo předmětné ustanovení neaplikovatelným. Agentura práce je totiž nejpozději do dvou měsíců od uvedeného dne povinna doložit sjednání tohoto pojištění, jinak se vystavuje hrozbě sankce za přestupek podle § 140 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti. Současně je potřeba přisvědčit tvrzení stěžovatele, že dvouměsíční lhůta podle § 58a odst. 2 věta druhá zákona o zaměstnanosti běží ode dne právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání, nikoli až od zahájení faktické zprostředkovatelské činnosti agenturou práce. To ostatně městský soud v odůvodnění jeho rozsudku vůbec netvrdil. Nicméně nedoložení sjednání pojištění v uvedené dvouměsíční lhůtě zakládá toliko odpovědnost agentury práce za přestupek podle § 140 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti, avšak nikoliv důvod pro odnětí jejího povolení ke zprostředkování zaměstnání postupem podle § 63 odst. 2 písm. d) téhož zákona.

[27] Uvedené úvahy totiž korespondují se smyslem a účelem pojištění sjednaného k zajištění mzdových nároků zaměstnanců agentury při jejím úpadku podle § 58a zákona o zaměstnanosti. Nevykonává-li totiž agentura práce dosud žádnou zprostředkovatelskou činnost či nemá-li zatím žádné zaměstnance k přidělení uživateli, tak žádné mzdové nároky ohroženy ani být nemohou. Stěžovatel tak bez bližšího důvodu lpí na povinnosti mít sjednáno pojištění nejpozději ke dni právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání, aniž by reflektoval skutečný smysl předmětného pojištění. Stěžovatel jen vyjádřil obavu z neaplikovatelnosti § 58a odst. 2 zákona o zaměstnanosti, aniž by zvážil pravý účel sjednání pojištění agenturou práce.

[28] Vzhledem k výše uvedenému tak Nejvyšší správní soud uzavírá, že výklad § 58a a § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti provedený správními orgány nemá oporu v zákoně. Ten totiž v žádném ze svých ustanovení nestanoví povinnost mít sjednáno pojištění nejpozději ke dni právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání ani oprávnění Úřadu práce České republiky odejmout povolení ke zprostředkování zaměstnání při nesplnění takové údajné povinnosti.

[29] V posuzovaném případě tak bylo třeba mít za jednoznačně prokázané, zdali žalobkyně zprostředkovávala zaměstnání bez sjednaného pojištění, jak stanoví § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, neboť k odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání nestačila pouhá skutečnost, že žalobkyně neprokázala uzavření pojištění ve lhůtě uvedené v § 58a odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Jinými slovy, zákon o zaměstnanosti v § 63 odst. 2 písm. d) za důvod pro odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání stanoví pouze předchozí zprostředkovávání zaměstnání bez sjednaného pojištění, nikoli nesjednání pojištění v dvouměsíční lhůtě. Pokud by zákonodárce zamýšlel obdobně postihovat také nesjednání pojištění ve lhůtě podle § 58a odst. 2 zákona o zaměstnanosti, měl tak učinit jasnou zákonnou formulací.

[30] Žalovaný ani správní orgán I. stupně v důsledku svého nesprávného výkladu předmětných ustanovení zákona o zaměstnanosti však vůbec nezjišťovali, zdali žalobkyně vykonávala nějakou

pokračování

faktickou zprostředkovatelskou činnost. Za této situace městský soud nepochybil, když učinil závěr o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[31] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud výše uvedenou spornou právní otázkou posoudil správně, a proto důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žalobkyně má vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložila, neboť měla ve věci plný úspěch (§ 60 odst. 1 věta první za použití § 120 s. ř. s.).

[34] Důvodně vynaložené náklady řízení o kasační stížnosti tvoří odměna za zastupování advokátem, která byla určena podle § 11 odst. 1 písm. a), d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za dva úkony právní služby po 3.100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, vyjádření ke kasační stížnosti), tedy v celkové výši 6.200 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč za každý z uvedených dvou úkonů, což je celkem 600 Kč. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, musí být tato odměna a náhrada hotových výdajů podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšena o částku 1.428 Kč odpovídající této dani v sazbě 21 %. Celkové důvodně vynaložené náklady žalobkyně v řízení o kasační stížnosti tak činí 8.228 Kč. Proto Nejvyšší správní soud uložil neúspěšnému stěžovateli povinnost zaplatit tuto částku úspěšné žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, a to k rukám jejího zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[35] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť toto právo by jí podle ustanovení § 60 odst. 5 a § 120 s. ř. s. vzniklo pouze v případě náhrady nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, což se v daném případě nestalo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu